A°. 1833. N°. 61.

DONDERDAG DEN 1sten AUGUSTUS.



SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

Den 26 *Julij* 1833.

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

Aan de Slaven WILLEMGYTJE en HENDRIK, toebehoord hebbende aan C. MEIJSTERS.

Aan de Slavin LOUISA, toebehoord hebbende aan T. B. PARRIJ.

Aan de Slavin HENRIETTA, toebehoord hebbende aan JOHANNA SAELTZER.

Aan de Slavinnen BEBÉ en ANNA, toebehoord hebbende aan den Boedel van wijle LUCRETIE van BRUIJNING.

Aan de Slavinnen DOORTJE en WILHELMINA, bij den Heiligen Doop genaamd HELENA JACOBA DOORTJE en HENRIETTA SUSANNA WILHELMINA, toebehoord hebbende aan P. P. SPILLENAAR.

Aan de Slavin LOUISA CHRISTINA, toebehoord hebbende aan J. E. VAN WIJK geb. BEEKMAN c. s.

Aan den Slaaf MONTGOLFIER, toebehoord hebbende aan den Boedel van wijlen C. A. LEMMERS GODEFROY; — en dat gemelde *Gemanumitteerden* voortaan zullen heeten:

CAROLINA WILHELMINA IJZERLO.
HENDRIK GORTEL.
LOUISA TONSEL.
HENRIETTA WAPENVELD.
ELISABETH SILLEVOLDE.
ANNA SILLEVOLDE.
HELENA JACOBA DOROTHEA HEURNE.
HENRIETTA SUSANNA WILHELMINA MAATSTAF.
LOUISA CHRISTINA KOOTWIJK.
KAREL POLDERMAN.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

SCHEEPS - TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 23sten Julij, de Deensche Sloep *Carolina*, Kapt. C. A. HOLBERG, van Demerary: passagier: de Heer *T. Green*.

Den 25sten, de Nd. Am. Schoener *the Rapid*, Kapt. P. H. DAVISON, van Glouchester, laatst van Cayenne.

Den 27sten, de Paket Oorlogs-Brik *de Brak*, Kapt. Luitenant VRIEZE, van Helvoetsluis.

Den 28sten, de Kof *de Nederland*, Kapt. *Klein*, van Saramacca.

UITGEKLAARD.

Den 7den, in het district Nickerie, het Schip *Piet Hein*, Kapt. W. TURNBULL, naar Rotterdam; lading: 390 vaten Suiker, en 225 balen schoone Katoen.

Den 26sten, het Lubecker-Schip *Nepthun*, Kapt. J. J. DALMANN, naar Nickerie en Middelburg; lading: 207 vaten Suiker, en 40 balen schoone Katoen.

Idem, het Nd. Am. Schip *Cyclops*, Kapt. Ts. TORRY; lading: 457 vaten Suiker, 55 balen schoone- en 20 dito vuile Katoen, en 10 balen Zwarte Peper.

Den 27sten, het Noordsche Schip *Herman Wedel*, Kapt. A. HVISTENDAHL; lading: 91 vaten en 2246 balen heele- 5 vaten en 313 balen gebr. Koffij, 98 balen schoone- en 3 dito vuile Katoen.

Den 29sten, het Schip *Volant*, Kapt. E. C. FENNY; lading: 350 vaten Suiker, 20 balen schoone- en 2 dito vuile Katoen.

Idem, het Schip *Godfried Menken*, Kapt. W. DEWALD; lading: 311 vaten Suiker, en 46 balen schoone Katoen.

Den 30sten, het Schip *Provens Mende*, Kapt. H. F. JUEL; lading: 544 vaten Suiker, 26 balen heele Koffij, en 31 balen schoone Katoen.

Den 31sten, het Schip *Alexander*, Kapt. M. HARCUSSEN; lading: 583 vaten Suiker, 101 balen heele- en 7 dito gebr. Koffij, 59 balen schoone en 3 dito vuile Katoen.— Allen naar Amsterdam.

Idem, het Schip *Anna Maria*, Kapt. J. D. JENSEN, naar Rotterdam; lading: 239 vaten Suiker, 50 balen schoone Katoen, en 21 puncheons Rum.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 28 *Mei*. De *Allg. Zeitung* deelt het volgende artikel mede uit Berlijn, dd. 14 Mei:

Het is zeker dat de Overste Campbell in last heeft, om uit naam der Engelsche Regering Mehemed-Ali te raden, dat hij zijne eischen matigen en de verlegenheid der Porte in aanmerking nemen zoude; dat zich immers de Engelsche natie de zaak des Sultans zoude moeten aantrekken, zoodra het Europesche evenwigt gevaar liep van door de verbrokkeling van het Turksche Rijk gestoord te worden. Mogt de Onderkoning geen acht slaan op de voorstellen van den Heer Campbell, zoo heeft deze het bevel ontvangen hem te verklaren dat een Engelsch smaldeel hem in zijne diplomatische functien ondersteunen en naar gelang van omstandigheden de Egyptische havens blokkeren zoude. Intusschen hebben onderscheiden schepen de Engelsche havens verlaten om de Engelsche zeemagt in de Middellandsche Zee te versterken. Men moet nu afwachten, of de Onderkoning in zijne veroveringsplannen volhardt en tegen den wil van Engeland de vijandelijkheden voortzetten zal.

De omtrent Belgie alhier geopende onderhandelingen worden zeer levendig voortgezet. Men verwacht te dien einde eenen Russischen en een Oostenrijkschen buitengewonen gevolmagtigde. Er zoude hieruit een werkelijk congres kunnen ontstaan, om eindelijk eenen strijd te eindigen, die ieder oogenblik den vrede van gansch Europa in gevaar brengen kan, of daarbij ook vertegenwoordigers van Engeland en Frankrijk verschijnen zullen, is ons nog onbekend.

In het Koninkrijk Polen schijnt men voor het behoud der rust wederom bezorgd te zijn, en neemt buitengewone maatregelen van voorzorg. De Russische Regering zoude van uit Parijs gewaarschuwd zijn, dat eene zamenzwering beraamd is om eene nieuwe poging tot revolutie te doen. Men zoude zelfs brieven onderschept hebben, waarin spooren van eenen aanslag tegen het leven des Keizers van Rusland te vinden zijn. Dit laatste schijnt echter zeer onzeker te zijn. Intusschen zoude Keizer Nikolaas in geen geval de buitenlandsche reis kunnen ondernemen, waarvan vroeger de rede was, daar de aangelegenheden van het Oosten zijne tegenwoordigheid te St. Petersburg dringend vereischen.

Extrakten uit de Parijssche dagbladen van Maandag 27 Mei.

Na het te Londen onderteekende provisioneel traktaat, hetwelk aan ons gouvernement eene nieuwe zedelijke kracht heeft bijgezet, heeft de Heer Broglie gemeend dat zijne taal jegens den Russischen Gezant krachtiger konde zijn, en dat laatstgemelde genoodzaakt zoude zijn eenige bewilligingen toe te staan, die altijd gevraagd en altijd geweigerd waren geworden. Metterdaad heeft de heer Pozzo di Borgo zich gisteren bij den Minister van Buitenlandsche zaken vervoegd, en na wederzijdsche gelukwenschingen over den keer, welken de Hollandsch-Belgische kwestie scheen te zullen nemen, is die der Levant ter sprake gekomen. De Heer de Broglie heeft daarop andermaal het door de Russische troepen ontruimen van Konstantinopel gevraagd, zoo lang de geschillen tusschen Mehemed-Ali en den Sultan niet volkomen zouden zijn bijgelegd.

De uitslag van des Heeren Varennes zending wordt door ons ministerie als geheel voldoende beschouwd; doch dit is geenszins het gevoelen der diplomattie, met name dat der Heeren d'Appony, Pozzo di Borgo en Werther. De algemeen veld winnende meening onder dezulken die het vast karakter van Ibrahim en de eerzucht des Sultans kennen, is, dat geen van beiden van deszelfs eischen zal afgaan. De invloed eener derde Mogendheid, ter gunste van Ibrahim zoude alleen in staat zijn de inzigten van Mahmoud te matigen, maar zullen Frankrijk en Engeland de banden der vriendschap en welligt der vrees willen verbreken die hen aan den Keizer Nikolaas gehecht houden?

Meer dan dagelijks worden depeches aan den Heer St. Aulaire afgezonden. De beide gouvernementen van Frankrijk en Engeland zouden zich met Oostenrijk willen vereenigen; maar, in weerwil der beloften en bewilligingen welke men haar gaarne zoude geven, gaat deze Mogendheid voort met volstrekt ontwijkende antwoorden te geven. De Heer de Broglie voedt echter hoop, dat zoodra het te Londen gesloten traktaat door Koning Willem zal geratificeerd zijn, de staatkunde van Pruissen en Oostenrijk ter gunste van het *juste-milieu*-stelsel zullen veranderen. Dit is de hoop onzer Ministers, moge zij worden verwezenlijkt.

— De Hertog van Luchesi Palli, die op den 25sten te Parijs aangekomen was, is afgestapt bij de Prinses van Bauffremont; in den avond heeft hij eene lange conferencie gehad met den Graaf van Appony, welke, zegt men, eenen brief van Karel X hem over te geven had, vervolgens heeft hij eene zamenkomst met den Hertog van Broglie gehad. Men verzekert dat de Graaf daags daarop naar Blaye vertrekken zoude. Het fregat de *Agathe*, welke bestemd is om de Hertogin van Berry naar Sicilie te vervoeren, is sedert den 22sten in de Gironde. De gevangene is in eenen zoo gunstigen staat van gezondheid, dat zij misschien nog voor den 1sten Junij zal kunnen scheep gaan. De *Constitutionnel* kondigd aan dat, om in Frankrijk de slechte uitwerkselen van de vrijlating der Hertogin van Berry te leeningen, de Ministers besloten hebben tevens eene algemeene amnestie uit te vaardigen ten behoeve van allen, die voor staatkundige delicten gevangen zitten.

(*Nieuwe Amsterd. Court. en Alg. Handelsb.*)

ADVERTISSEMENTEN.

morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publick bij Executie verkoopen:

Twee Slavinnen, genaamd: SABAÑA en MIEKETTE; aankomende H. N. LEVIJ.

Paramaribo den 30 *Julij* 1833.

(29741) In den nacht van den 26sten dezer, trof ons de gevoeligste slag des levens, door het overlijden van onze tedergeliefde Moeder, ELISABETH JULIANNA WILHELMINA VITT, weduwe wijlen J. G. BÄNFFER, in den ouderdom van circa 60 jaren; van welk grievend verlies wij door dezen kennis geven aan Vrienden en bekenden.

Paramaribo den 29 *Julij* 1833.

J. G. W. BÄNFFER.
F. W. BÄNFFER.

(29719) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal alnu op Dingsdag den 6den dezer, des namiddags ten 4 uren, ten huize van den Wel Edel Gestr. Heer J. H. LANCE, publiek verkoopen: Zilver- Pleet- Koper- en Glaswerk, welonderhoudene Meubelen, bestaande in Mahonijhouten Saideboards, Garderobes, Ledikanten, Boekenkasten, Tafels, Stoelen, extra Spiegels, Patentlampen, Pleete Girandollen met Stulpen, een Tellescoop met 4 voorwerpen en eene Voormicroscoop, Medicijn Kistje, Gereedschappen Kistjes, Engelsche Scheermessen, Tafel- Dessert- en Thee Servieseu, een extra fraaije staande Klok, een dito Draaibank, Tafellakens en Servetten, Messen en Vorken, Keukengereedschappen; extra Madera- Roode- en Rhijnwijn; als mede 2 extra Rijpaarden.

De Goederen zullen Zaturdag, Maandag en op den dag der Vendu te bezigtigen zijn.

(29745) Kapt. J. E. SCHNEEBEKE, voerende het Nederlandsch Schip *Henriette*, zal tegens ultimo Augustus e. k., zijn Brievenzak sluiten, en de reis naar *Amsterdam* aannemen.

Paramaribo den 27 *Julij* 1833.

(27732) C. A. T. CORDUA, voerende het Schip *die Sorgsamkeit von Rostock*. voorzien van eene blanco Polis, recommandeert voorzegde Bodem aan de WelEdele Heeren Planters, Kooplieden en verdere Ingezetenen dezer Kolonie, ter inlading van KOFFIJ en KATOEN, als zijnde voornemens tegen den 20sten September e. k., naar *Amsterdam* te vertrekken.

Paramaribo den 25 *Julij* 1833.

(27727) J. H. SCHäFFER vertrekt.

Mengelwerk.

ZONDERLINGHEID VAN DEN MENSCH IN DE KEUZE ZIJNER SPIJZE.

De mensch schikt zich naar alle luchtsgesteldheden die van de polen tot op de evennachtslinie heerschen, en hij neemt de zeden en gewoonten der wilden, even als die der meest in beschaving gevorderde volkeren aan. Des menschen natuur, die hem in staat stelt eene temperatuur te weerstaan die het bloed van eenen alligator zoude doen bevriezen of het vet van een beer zoude doen smelten, is niet meer merkwaardig dan zijne verbazende spijsverteerende vermogens, even als dat vermogen, hetwelk hem zijne eetlust zich doet schikken naar de onderscheidene voortbrengselen van het groeijend rijk en van het dierenrijk, die zijn voedsel uitmaken. De keuze zijner spijzen hangt minder af van derzelver kwaliteit dan van luim en mode, en in dit opzigt is de ontaarding van zijnen smaak metterdaad onbegrijpelijk. Bij Tacitus leest men dat in de Kolonie Agrippina een man leefde, wiens meest geliefde spijze in spinnekoppen bestond. Verscheidene volks-stammen der oude wereld hadden, zegt men, de gewoonte om van slangen en scorpioenen eene soep te bereiden. Ettelijke barbaarsche natiën voeden zich nog ten huidigen dage met versche, of anders ook door middel eener zekere bereiding bewaarde of ingelegde sprinkhanen, en de bewoners van het eiland Madagascar geven aan die insecten den voorkeur boven den voortreffelijksten visch.

Maar wat zal men zeggen van de Cochin-Chinezen, die dolle liefhebbers van bedorven eijeren zijn, er daarvoor de smakelijkste geregten laten staan; en zoo ver gaat de belustheid dezer volken op stinkende eijeren, dat deze tot dertig malen duurder worden verkocht dan de versche. In Schotland geven de rijke lieden aan verrot, zoogenaamd „adellijk" wild, den voorkeur boven het versche; en in Frankrijk vindt men geene zwarigheid in kikvorschen te eten. Men verhaalt van eenen Engelschen matroos, die messen, scharen, spijkers, enz. inzwelgde en verteerde; soms wierp hij in zijne maag een half dozijn dier werktuigen, doch eindelijk achterhaalde hem de dood in deze ruwe wijze van zich te voeden. Welligt zal men niet gelooven willen dat in China de edellieden zeer belust zijn op de *vogelnestjes* die tot het zwaluwen geslacht behooren. Die smaak is derwijze algemeen in dat land in zwang geraakt, dat alleenlijk de rijke lieden zich die nestjes kunnen verschaffen. Dezelve zijn schreeuwend duur, en te zeggen van eenen man, dat hij vogelnestjes eet, is hetzelfde, als te zeggen, dat hij tot den hoogsten adel behoort, of dat hij in overvloed leeft. De nestjes, van welke men in China eene zoo groote consumptie maakt, zijn niet, als die onzer zwaluwen, van klei vervaardigd, maar van eene stoffe die naar vischlijm gelijkt, en welke, naar het gevoelen van vele reizigers, de vogel uit een zee-gewas trekt. In het werk van den Heer Crowfurd, getijteld *The eastern Archipelago*, vindt men met opzigt tot de zwaluwen-nesten verscheidene zeer merkwaardige bijzonderheden opgeteekend. Die nesten worden in eene soort van vochtige en diepe grotten gevonden; de meest geachten zijn die, in welke de vogelen nog hunne eijeren niet hebben gelegd. De beste nestjes zijn de witste, dat is te zeggen, het zijn die, welke niet door de uitwerpselen der jonge vogelen zijn bezoedeld geworden. Sommigen der grotten, in welke men die nestjes vindt, zijn zeer gevaarlijk te genaken, en de nestjes kunnen er niet worden uitgenomen, dan alleenlijk door lieden die van kindsbeen af tot deze bezigheid zijn opgeleid. Op meer dan ééne plek kan men in die grotten niet doordringen, dan alleenlijk langs eene schier regtstandige flank-helling ter diepte van driehonderd a vierhonderd voeten, met behulp van ladders en bruggen van bambous en rattan welke zij boven over de afgronden uitstrekken. Tot in het diepst dezer grotten of holen doorgedrongen zijnde, is men soms genoodzaakt de nestjes bij flambouwen- of toortsenlicht te zoeken. Eene enkele trede te missen, zoude van het noodlottigst gevolg kunnen zijn, want men zoude in afgronden neêrstorten, waar de golven der zee met gedruisch zich komen verbrijzelen. De eenige bereiding, welke men deze nestjes doet ondergaan, is dezelven te droogen, zonder ze regtstreeksch in de zon bloot te leggen; wanneer zij alsdan wel deugdelijk gedroogd zijn, legt men ze in kleine doosjes en zij gaan de markten van China bezoeken. Deze nestjes zijn van drie soorten of kwaliteiten. De eerstesoort wordt gemeenlijk te Canton tot den prijs van 70 a 80 guldens het pond verkocht; de tweede kwaliteit dezer nestjes wordt voor niet minder dan 50 guldens het pond, en de derde soort voor 30 a 40 guldens verkocht. De meest op zinnelijke genietingen gestelde Chinezen verbeelden zich dat die nestjes zenuw-versterkend en opwekkend zijn, doch waarschijnlijk is hunne kostbaarste hoedanigheid deze, dat zij zonder gevaar kunnen gegeten worden. Te Japan, waar het volk zoovele gewoonten en zeden der Chineezen heeft aangenomen, worden geene vogelnestjes gegeten. De hoeveelheid der uit den Indischen Archipel in China ingevoerde vogelnetjes beloopt jaarlijks, gemiddeld berekend, niet minder dan 242,000 pond, opbrengende de verbazende som van ongeveer *driemillioen* guldens.

(*Overgenomen.*)

EEN STAATSIE - MIDDAGMAAL BIJ DE MAHRATTEN.

(Uit de *Mémoires Encyclopédiques*.)

Het terrein verlatende waar de steek- of tournooispelen hadden plaats gegrepen, zegt Kapitein Mundy, begaven wij ons naar het Paleis van Scindia, die magtvolle Vorst der Mahratten, bij wien wij waren ten eten genoodigd. Ter feestzaal binnengeleid, eene wijduitgestrekte overwelfde galerij, die eerder naar eene kapel of naar het ruim eener kerk, dan naar eene eetzaal geleek, zagen wij in het midden eene lange tafel, aan welker eene zijde de zitbanken voor de genoodigden in eene rij waren geplaatst, terwijl de andere zijde onbezet bleef om de werkzaamheden der dienende Officieren gemakkelijker te maken, en om ons te beter aan de blikken der nieuwsgierigen bloot te geven. De genoodigden waren Indostanners van aanzien, en het was de eerste maal dat een Europeër in dit land bij een der leden hunner kaste ter maaltijd was toegelaten geworden. Met opzigt tot de kookkunst zijn de Mahratten nog in hunne kindsheid, ofschoon hunne pillau's en cawabs van tamelijk goeden smaak zijn. De geregten werden niet op de tafel gezet, maar de dienende Officieren, langs de onbezette zijde der tafel op en neer gaande, boden die „heet en warm" iederen genoodigden aan, daarbij, met de welsprekendheid van eenen stadsomroeper, zijne oplettendheid op derzelver smaak, eigenschappen of lekkeren geur vestigende, en in de dringendste bewoordingen elken gast aanmanende daarvan de proef te nemen. Daar geene weigering mogelijk was, leverde mijn boord weldra het gezigt op van eenen berg, gevormd uit het verwarde zamenstel van portietjes spijzen van allerlei soort, een ware chaos van luilekkerland. Onze waardheeren moesten ons noodzakelijk voor gasten van eenen zeer vrolijken gemoedsaard houden, want gedurende de ganschen maaltijd hielden wij niet op te lagchen op het zien dier zonderlinge beleefdheden, en het aanhooren der hoogdravende redenen, door de dienende Officieren gebezigd om beurtelings den lekkeren smaak en de voortreffelijke hoedanigheid der geregten welke zij ons aanboden te beschrijven en op te vijzelen. Een hunner, in eenen aanval van geestdrift, eenen zoo even aangebragten gebakken visch bij den staart nemende, sprak eene zwellende lofreden uit over den uitgelezen smaak van dien visch, welken hij op mijn bord wierp; een oogenblik na dat zijn voorganger er eene enorme portie room op had uitgegoten. Een derde deed eenen geruimen tijd voor mijne oogen eenen verbazend grooten gebraden kapuin ronddraaijen, welken hij bij eenen poot had gevat. Geen geregt kwam tweemalen voor, daar elke schotel terstond verdween zoodra de dienende Officier er de tafel mede afgeloopen had. Maar de geregten volgden elkander in zulk eene groote menigte op, dat ik geloof dat wij altijd zouden aan het eten gebleven zijn, indien het niet ons gelukt ware van verdere oppropping eindelijk te mogen verschooning vragen, toen men bezig was het vijfentwintigste aan te bieden. Dit was het eerste en eenige middagmaal hetwelk wij met de discipelen van Brama gehouden hebben. Wij stonden met eene geweldige hoofdpijn van tafel op, ten gevolge van den reuk en rook van deze gastronomische hecatombe, en afgemat door de gestadige pogingen om niet in een schaterend lagchen uit te barsten.

(*Overgenomen.*)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.